

rozhodnutí není, pročez jest nepřipustným dovolací rekurs a tím spíše ovšem dovolání. Proto bylo dovolání — které se tu jeví dovolacím rekurssem — odmítnuto jako nepřipustné, když se tak nestalo již prvním soudem (§§ 523, 507 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti názoru stěžovatele, že odvolací soud nebyl oprávněn odmítnouti dovolání, pokud bylo nepřipustné. Právě z doslovu § 507 c. ř. s. jest viděti, že nejen opožděně podaná, nýbrž i nepřipustná dovolání mají býti soudem první stolice odmítnuta; neučiní-li tak procesní soud, není vyloučeno, aby tak neučinil odvolací soud, ježto k otázce přípustnosti dovolání je přihlížeti z úřadu. To vyplývá i z úvahy, že by jinak podle názoru stěžovatele byl dovolací soud povinen vyřizovati i nepřipustná dovolání, kdyby o včasnosti a o přípustnosti dovolání rozhodovaly jen soudy své stolice (rozh. čís. 4424 a 8707 sb. n. s.). Poukaz stěžovatelův k vysvětlivkám ministerstva spravedlnosti k § 507 c. ř. s. je nepřipadný, neboť jest tam řeč jen o opožděné dovolací o d p o v ě d i. V odstavci B 2 rozsudku ze dne 3. května 1933, zrušil odvolací soud částečně rozsudek prvního soudu a uložil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl (§ 496 čís. 3 c. ř. s.). Vrácení rozepře procesnímu soudu první stolice podle § 496 c. ř. s. může se státi jen usnesením (§ 499 první odstavec c. ř. s.). Odvolací soud sice nevyřkl, že ve směru tom »se usnesl«, nýbrž rozhodl i v této části formou rozsudku — než přes to tato část rozhodnutí zůstává v podstatě u s n e s e n í m odvolacího soudu, jak jest v napadeném usnesení správně uvedeno. Kdyby proti usnesení tomu byl přípustný opravný prostředek, bylo by lze ovšem vzhledem k pochybení ve formě rozhodnutí přizpůsobiti opravný prostředek chybné formě rozhodnutí (plenární rozhodnutí čís. 1309 sb. n. s.). Nebylo tedy chybou, že žalovaný odporoval zrušovací části odvolacího rozsudku v d o v o l a c í m s p í s u. Ale tím se nic nezměnilo na podstatě věci, podle níž zrušovací část rozsudkového nálezu byla podle § 499 první odstavec c. ř. s. zrušovacím u s n e s e n í m. Takovému usnesení, vydanému odvolacím soudem za odvolacího řízení, lze odporovati jen za předpokladů v § 519 čís. 1—3 uvedených; že by tu byl některý z těchto předpokladů, zejména výhrada pravomoci podle čís. 3., stěžovatel ani netvrdí.

Čís. 12918.

Dlužník, jenž provozuje obchodní zahradnictví, není zemědělcem ve smyslu zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, R I 978/33.)

Dlužníci, majitelé zahradnictví, navrhli, by byly podle zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n. odloženy výkony prodeje (dražeb) movitostí i nemovitostí. S o u d p r v é s t o l i c e odklad povolil, r e -

k u r s n í s o u d návrh zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 1 zákona ze dne 5. května 1933, čís. 74 sb. z. a n. odloží soud v exekučních věcech proti zemědělcům, zahájených již v den, kdy zákon nabude účinnosti (t. j. 9. května 1933), na návrh dlužníka výkon prodeje (dražby) věci movitých nebo nemovitých na dobu po 31. prosinci 1933. Třetí paragraf téhož zákona stanoví, že se předpis § 1 (mimo jiné) nevztahuje na věci, nesouvisející s provozováním zemědělského podniku. Prvý soud odložil exekuce na jmění movité z důvodu, že, hledě k posudku znalce, pokládá dlužníky za zemědělce. Návoru tomu však nelze přisvědčiti. Zákon ovšem nijak blíže nevymezuje pojem zemědělce, ale pod označením tím lze rozuměti jen osoby, zabývající se rolnictvím, nikoli i jiné osoby, třebaže výtěžek jejich práce jest také výsledkem vzdělávání půdy, jak jest tomu na př. u zahradníků nebo pěstitelů růží, neboť ti spadají pod živnostenský řád, provozující živnosti. Kdyby byl chtěl zákon i takovéto osoby chrániti, byl by užil širšího označení, nikoli slova »zemědělec«, jehož se užívá vždy jen u příslušníků stavu rolnického. Otázka tato jest otázkou právní, o níž nemůže rozhodnouti znalec. Jak patrně z odhadního protokolu tvoří všechny pozemky dlužníkům připsané, i ty, které dosud jsou označeny jako role v pozemkové knize, zahradu a nelze tedy říci, že dlužníci provozují zemědělský podnik. Jako příslušenství také uvedeny jen věci související s provozováním zahradnictví. Nehledíc k tomu, nesouvisejí ani všechny zabavené věci s provozováním zahradnictví, nýbrž jen některé z věcí v zájemném protokolu uvedených, totiž nejvýše věci pod pol. 9—27, 29—33, 100—104, takže, i kdyby bylo lze přistoupiti na názor, že jde o zemědělce, mohl by býti výkon prodeje odložen nejvýše co do těchto položek.

N e j v ý š š í ' s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud, zamítnuv návrh povinných, učiněný podle zákona čís. 74/33 na odklad dražby jejich movitostí, nepochybil. Jde o to, zdali povinni jsou po rozumu uvedeného zákona zemědělci. Koho jest pokládati za zemědělce, řečený zákon nestanoví, nýbrž ponechává soudu, aby podle zjištěných skutečností rozhodl, zdali v jednotlivém případě jde o zemědělce, či nikoli. Popsání nemovitostí dlužníků a zařízení na nich v odhadním protokole svědčí tomu, že dlužníci provozovali na pozemcích obchodní zahradnictví. Provozující tuto živnost nejsou povinni zemědělci ve smyslu zákona čís. 74/33 a jeho ustanovení se na ně nehodí. Zamítl proto rekursní soud návrh povinných právem.

Čís. 12919.

Smlouvy ujednané s dlužníkem před zavedením vnucené správy zůstávají v platnosti a jsou pro vnuceného správce závazné. Vnucený správce jest zejména povinen snášeti, by třetí osoba vykonávala ve spravované nemovitosti právo k užívání bytu, jež jí poskytl dlužník smlouvou uzavřenou před zahájením vnucené správy.

(Rozh. ze dne 19. října 1933, Rv I 1732/33.)